

Sygn. akt: X U 669/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 sierpnia 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu
w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Chlipała - Kozioł

Protokolant: Katarzyna Kunik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 sierpnia 2018 r. we W.

sprawy z odwołania wnioskodawcy **U. M.**

od decyzji pozwanego **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.**

z dnia 6 września 2017 r. znak: (...)

o jednorazowe odszkodowanie

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 6 września 2017 r. znak: (...) i przyznaje wnioskodawczyni U. M. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu długotrwałego uszczerbku na zdrowiu będącego następstwem wypadku przy pracy z dnia 14.11.2016 r. za doznany 1 % uszczerbek na zdrowiu w kwocie 809,00 zł (osiemset dziewięć złotych i 00/100);

II. orzeka, iż koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Ubezpieczona U. M. wniosła odwołanie od decyzji organu rentowego - Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 6 września 2017 r. znak (...), w której organ rentowy odmówił jej prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 14.11.2016 r. z powodu 0-procentowego uszczerbku na zdrowiu.

Uzasadniając odwołanie ubezpieczona podniosła, że nie zgadza się z decyzją ZUS, gdyż stopa w miejscu złamania boli ją każdego dnia, z nasileniem bólu wieczorem (k. 3).

Odpowiadając na odwołanie **organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.** wniósł o jego oddalenie z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia.

Uzasadniając swoje stanowisko organ rentowy nie kwestionował, że zdarzenie z dnia 14.11.2016 r. miało charakter wypadku przy pracy. Podniósł jednak, że LO ZUS i KL ZUS ustalili, że stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu wnioskodawczyni wynosi 0%.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona U. M. była zatrudniona w (...) s.j. I. K., I. W. z siedzibą w K. przy ul. (...), na stanowisku sprzedawcy w sklepie (...) przy ul. (...) w (...) (...). W trakcie wykonywania pracy w dniu 14.11.2016 r. ubezpieczona upadła i złamała V kość śródstopia lewego.

Zdarzenie zostało uznane za wypadek przy pracy przez pracodawcę i przez organ rentowy.

Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z 2.08.2017 r. ustalił u ubezpieczonej 0-procentowy stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu spowodowany skutkami wypadku przy pracy z 14.11.2016 r.

W wyniku złożonego przez ubezpieczoną sprzeciwu, Komisja lekarska ZUS nr (...) orzeczeniem z 30.08.2017 r. ustaliła u ubezpieczonej 0% stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu spowodowany skutkami wypadku przy pracy z 14.11.2016 r.

Decyzją z 6.09.2017 r., znak (...) organ rentowy, na podstawie ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, odmówił U. M. prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 14.11.2016 r. z powodu 0-procentowego uszczerbku na zdrowiu.

Dowód:

Okoliczności bezsporne, a nadto:

Protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy

Dokumenty zgromadzone w aktach rentowych (załącznik)

Ze względu na następstwa złamania V kości śródstopia lewego, trwałe uszczerbek na zdrowiu wnioskodawczyni wynosi 1% według poz. 180 Załącznika do Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości i Polityki Socjalnej z 18.12.2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania. Kątowe ustawienie odłamów skutkuje nieznacznym obniżeniem wydolności statycznej i dynamicznej stopy.

Dowód:

Opinia biegłego sądowego chirurga – ortopedy k. 12

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Bezsporne było, że zdarzenie z 14.11.2016 r., w wyniku którego ubezpieczona doznała złamania V kości śródstopia lewego, było wypadkiem przy pracy. Sporna była natomiast wysokość doznanego przez ubezpieczoną uszczerbku na zdrowiu.

Zgodnie z treścią art. 11 ust. 1 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1773 ze zm., zw. dalej ustawą), ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Natomiast stosownie do art. 11 ust. 2 i 3 powołanej na wstępie ustawy, za stały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy, natomiast za długotrwały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, mogące ulec poprawie.

Wysokości stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu ustala się według załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (j.t. z 2013, poz. 954, zw. dalej rozporządzeniem).

Wobec medycznej natury okoliczności spornych, które były istotne dla rozpoznania niniejszej sprawy, ich wyjaśnienie wymagało wiadomości specjalnych i musiało znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych sądowych.

Jak wynika z opinii biegłego z zakresu chirurgii - ortopedii, w związku z wypadkiem przy pracy ubezpieczona doznała długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 1 %.

W uzasadnieniu opinii biegły wskazał, że uszczerbek ubezpieczonej winien być ustalony według poz. 180 Załącznika do Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości i Polityki Socjalnej z 18.12.2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania. Kątowe ustawienie odłamów skutkuje nieznacznym obniżeniem wydolności statycznej i dynamicznej stopy.

Żadna ze stron nie zakwestionowała opinii biegłego.

Stan faktyczny w sprawie był w dużej mierze bezsporny, nie kwestionowany przez żadną ze stron, dlatego Sąd oparł swoje ustalenia na dowodach z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz aktach organu rentowego.

Za wiarygodną Sąd uznał wydaną w sprawie opinię biegłego sądowego, która jest rzetelna, jasno uzasadniona, logiczna, konsekwentna i wyczerpująca, a nadto prawidłowo oparta na dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy oraz bezpośrednim badaniu ubezpieczonej. Sąd w pełni podzielił dokonane w niej ustalenia, uznając że nie ma podstaw do zanegowania prezentowanego przez biegłą stanowiska.

Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków. Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, że „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”.

Zgodnie z art. 286 k.p.c. Sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Samo niezadowolenie stron z opinii biegłych nie uzasadnia jednak zażądania dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Żadna ze stron nie wniosła jednak zastrzeżeń do opinii. Natomiast Sąd, w ramach zastrzeżonej dla niego swobody, decyduje, czy ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, czy jest w stanie prześledzić jego wyniki oraz - mimo braku wiadomości specjalnych - ocenić rozumowanie, które doprowadziło biegłego do wydania opinii. Sąd czyni to zapoznając się z całością opinii, tj. z przedstawionym w niej materiałem dowodowym, wynikami badań przedmiotowych i podmiotowych. Wszystko to, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy.

Biorąc pod uwagę, dokonane powyżej ustalenia i przeprowadzone rozważania, Sąd na mocy przepisu art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., w pkt I sentencji wyroku, zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznał ubezpieczonej prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu długotrwałego uszczerbku na zdrowiu będącego następstwem wypadku przy pracy z dnia 14.11.2016 r. za doznany łączny 1% uszczerbek na zdrowiu w wysokości 809,00 zł, zgodnie z pkt 1 obwieszczenia Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z 14 marca 2017 r. w sprawie wysokości kwot jednorazowych odszkodowań z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

O kosztach sądowych, jak w punkcie II sentencji wyroku orzeczono w oparciu o art. 98 oraz art. 96 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 36 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. j. Dz. U. z 2016 r., poz. 623 ze zm.). W niniejszej sprawie do wydatków obciążających Skarb Państwa należało wynagrodzenie biegłego sądowego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.